

Adatmentés

"Ezenkívül pedig a művészet ezáltal sem vált méltóbbá a tudományos vizsgálatra, s mivel itt mindig kétfarcúnak mutatkozik s előmozdítja a henyélést, a frivolitást is, a magasabb célokat is, - ebben a szerepében általábanvéve, nemcsak hogy nem cél önmaga számára, hanem merőben eszköznek tűnhetik. Ami végül ennek az eszköznek formáját illeti, úgy látszik, állandóan hátrányos oldal marad az, hogy a művészet ténylegesen aláveti ugyan magát komolyabb céloknak s komolyabb hatásokat hoz létre, eszköze azonban - a csalódás. A szép ugyanis látszatban él. Azt viszont könnyen felismerhetjük, hogy igazi célokat nem lehet csalódás által megvalósítani, s ha netalán az ilyen előmozdítás által ezek a célok nyernek is, úgy ez csak hébe-hóba, korlátozott módon eshetik meg: s a csalódás még ekkor sem számíthat érvényes eszköznek. Az eszköz ugyanis meg kell, hogy feleljen a cél méltóságának, s nem a látszat, nem a csalódás, hanem csakis az igazi alkotóhat igazit; amint a tudományak is lényegében a valóság igazi módján s képzetének igazi módján kell vizsgálnia a szellem igazi érdekeit." (Georg Wilhelm Friedrich Hegel: *Esztétkai előadások I. Akadémiai Kiadó, Bp. 1980. 5-6.o.*)

